

3
43

Topos in ...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ.

15/46

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθμ.

16/3143

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΛΙΝΟΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Ἑπιμετρος μετάφρασις
ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

38

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΟΥΣ ΑΘΗΝΩΝ
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
 Γεν. ἀριθ. 581
 Κατηγορία 14
 Εισ. ἀριθ. 14

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκδοτικὸς οἶκος Δ. καὶ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

56—Ὀδὸς Σταδίου—56

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος δραματικοῦ ἔργου κ. Ἐκτωρ Ρωμανιόλι εἶνε ὁ σοφὸς καὶ διαπρεπὴς ἰταλὸς καθηγητὴς, ὁ ἐγκύψας μετ' ἰδιαιτέρας στοργῆς εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ διοργανώσας τὰς περιφήμους παραστάσεις ἑλληνικῶν δραμάτων εἰς τὸ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας σωζόμενον ἀρχαῖον θέατρον.

Τὴν ὑπόθεσιν ταύτης τῆς «τραγικῆς παλινωδίας», ὡς τὴν ἀποκαλεῖ, ἤρυσθη ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἀρχαίου μύθου περὶ τῆς Ἀλκίτιδος, τὸν ὅποιον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων συγγραφέων διεπραγματεύθησαν, ἀλλ' ὑπὲρ πάντας ὁ Εὐριπίδης, οὐτινοῦς ἡ τέχνη ἤρθη εἰς ἀνέσικτον τραγικὸν ὕψος εἰς τὴν ἑμῶν ἡμεῶν τραγωδίαν του. Ὁ ἰταλὸς συγγραφεὺς ἐξεμεταλλεύθη τὸ ἀρχαῖον θέμα ὑπὸ ὄλως νεωτεριστικὴν ἔποψιν, κατορθῶνων ἐν τούτοις νὰ διατηρήσῃ ἀκμαίαν τὴν δραματικότητα.

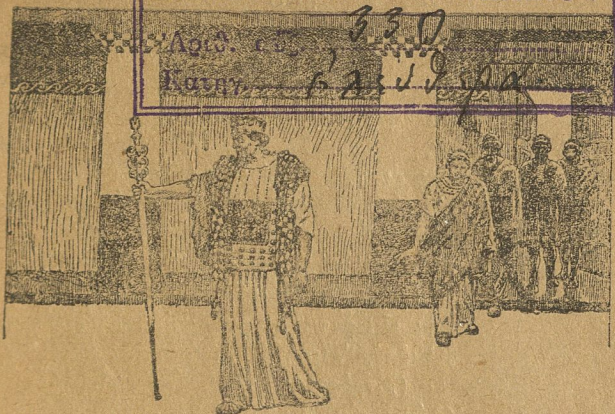
Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐμμέτρως, εἰς στίχον ἀνάλογον πρὸς τὸν ἰταλικὸν ἐνδεκασύλλαβον.

ΜΠΙΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΔΜΗΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν Φερῶν.
ΑΛΚΗΣΤΙΣ, σύζυγός του
ΑΓΛΑ·Γ·Α, ἀδελφή τῆς Ἀλκήστιδος
ΗΡΑΚΛΗΣ
ΘΑΝΑΤΟΣ
ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΑΔΜΗΤΟΥ

Ἡ σκηνὴ εἰς τὰς Φεράς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΟΝΗ

Αΐθουσα εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἀδμήτου. Εἰς τὸ βάθος πλατὺ παραθύρον, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖον φαίνεται ὄρεινὴ τοποθεσία. Ἀριστερὰ τοῦ παραθύρου εἴσοδος εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ἀγλαίας. Εἰς τὴν ἀριστερὰ παρασκήνια εἴσοδος εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Ἀδμήτου.

Σκηνὴ Α'.

(Ἀκούονται ἀπὸ μακρὰ οἱ τελευταῖαι ἤχοι ἑνὸς πενθίμου ὕμνου. Εἰσέρχεται ὁ Ἀδμητος σκυθρωπός, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικὸς φίλους του.)

Α'. Φίλος. Ἀδμητε, πρέπει νᾶχης θάρρος! σκύψε μὲ ὑποταγὴν εἰς τῶν θεῶν τὸ θέλημα, τοῦ μέσ' στή μαύρη συμφορὰ σου ὡστόσο, μέσα στή σκοτεινιά, νά φέγγῃ ἀφίνου τῆ λάμπη μᾶς ἐλπίδας. Τὰ παιδιά σου

ζοῦνε, κι' ὄσα θὰ ὑπάρχη ἐδῶ στὸν κόσμο
μιὰ καρδιά τοῦ νὰ πάλλη, ἢ φήμη αἰώνια
θὰ ζῆ τῆς γυναικὸς σου.

Ἄδμητος. Ἄπ' τὴν καρδιά μου
εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι, ὅλους σας
κ' ἐσέ, Λυκοῦργε, κ' ἐσέ, Καλλία, ποῦ ἐπάνω
στοὺς ὤμους σας σηκώσατε νεκρὸ
τὸ ἀγαπημένο σῶμα ἐκείνης. Δίφιλε,
κ' ἐσένα εὐχαριστῶ, ποῦ μὲ στοργή
τῆς εἶπες τὰ στεγνὰ τοῦ πόνου λόγια.
Κ' ἐσέ, Ἡρακλῆ...

(Στρέφεται καὶ ἀναζητεῖ, ἀλλὰ δὲν
βλέπει τὸν Ἡρακλῆν.)

ὁ Ἡρακλῆς ποῦ εἶνε ;

Α'. Φίλος (Φωνάζει) Ἡρακλῆ !...
Β' Φίλος (ὁμοίως) Αἶ, Ἡρακλῆ !..
Γ' Φίλος Ἐδῶ δὲν εἶνε !
Δ' Φίλος Πῶς ! πρὸ ὀλίγου ἐγὼ ἐδῶ τὸν εἶδα.
Α'. Φίλος Ἴσως ἐπῆγε στὰ δωμάτιά του.
Β' Φίλος Φωνάξ' τε τον...
Γ' Φίλος Τοῦ κάκου!.. θά'χη φύγει.
Ἄδμητος Ἐφυγε ;... Πῶς αὐτό ;
Γ' Φίλος Δὲν ξέρω· ἀλλ' ὅμως

τὸν εἶδα πρὶν ποῦ μὲ τὸ ροπαλό του
καὶ μὲ τὸ τόξο βιαστικά ἐτροάβηξε
κατὰ τὸ δρόμο τῆς Λαρίσης πέρα.

Α' Φίλος Ἴσως νὰ ἐπειράχθηκε. Θυμᾶσαι
πῶς ἐθύμωσε σὰν ἔμαθε τὸ ψέμμα ;

Ἄδμητος Περραστικὸ τὸ κάκισμά του ἦταν
μαζί μου ἔγλαψε πάλι σὲ λιγάκι
καὶ μ' ἔσφιξε στὸ στήθος του ἐπάνω.

Α' Φίλος Τότε δὲν ξέρω τί νὰ πῶ !..

Ἄδμητος Ἄλλοίμονον !
κι' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μ' ἐγκαταλείπει !

Β' Φίλος Αὐτὸς θ' ἀκολουθῆ τὸ ριζικὸ του.
Γενναῖος ὅμως νᾶσαι, Ἄδμητε· κῆρυκα
πόσοι φίλοι μαζί μὲ σὲ λυποῦνται.

Ἄδμητος Τὸ βλέπω, ναί· ὅμως νοπῆ εἶν' ἀκόμη
ἢ πληγὴ μου, κι' ὁ πόνος μου μὲ θλίβει.
Εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι... Τώρα
ἀφήστε με μονάχο μου νὰ κλάψω
τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς γυναικὸς μου
ὁποῦ ἀγαποῦσα τόσο !... Κάθε πρᾶγμα,
κάθε φωνή, κάθε ἦχος, κάθε πρόσωπο
ἀνθρώπου μ' ἐνοχλεῖ καὶ μ' ἐρεθίζει.
Μόνος θέλω νὰ μένω, ὀλομόναχος,
ὡς ποῦ νὰ ξημερώσῃ, καὶ νὰ πῆτε
στοῦ παλατιοῦ τοὺς δούλους πῶς κανένας
νὰ μπῆ, δὲν θέλω, στὰ δωμάτιά μου.

Α' Φίλος Χαῖρε, Ἄδμητε ! σύρε νὰ ἡσυχάσῃς.

Β' Φίλος Εἶθε οἱ θεοὶ νὰ σὲ παρηγορήσουν !

Γ' Φίλος Εἶθε ὁ ὕπνος τὸ βάλαμο νὰ σταῆξη,
τῆς καρδιάς σου τὸν πόνο νὰ κρατῆνη
καὶ ἡ ψυχὴ σου ναῦρη τῆ γαλήνῃ !...

(Οἱ φίλοι ἐξέρχονται βραδέως.)

ἔσκοτεινίασε ξάφνου ;.. "Αδμητε, "Αδμητε !.

ἡ ἡμέρα εἶνε τούτῃ, συλλογίσου,
τῆς ἰδικῆς μας χαρᾶς· εἶνε ἡ ἡμέρα,
ποῦ μὲ τόσο καίμῳ τὴν ἐπροσμέναμε !...

"Αδμητος Εἶν' ἀλήθεια· ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμπορέσω
νὰ ξεχάσω πῶς ἡ γυναῖκα ἐκείνη
ἐθυσίασε γιὰ μένα τῇ ζωῇ της ;

'Αγλαΐα Ἀγαπημένε μου ! μὰ μήπως τάχα
κ' ἐγὼ δὲν ἤμουν ἔτοιμη τὸ ἴδιο

νὰ κάνω ; κ' ἐγὼ τάχα δὲν ἐζήτησα
γιὰ σένα ν' ἀποθάνω ; κ' ἀφοῦ ἀρνήθης,
ν' ἀποθάνω μαζί σου δὲν ἠθέλησα ;

Μπροστά στὸν ἔρωτά μας τί εἶνε τάχα
ὁ θάνατος ; Τί εὐτυχῆς θὰ ἤμουν !...

πόσο θὰ ἦτον καλλίτερα γιὰ μένα,
ναί, "Αδμητε, παρὰ νὰ βλέπω ἐσένα
νὰ εἶσαι σκυθρωπὸς, μὰ τέτοιαν ὥρα,
ποῦ ἔπρεπε στὸν ἔρωτά χαρούμενος
νὰ εἶσαι μοναχὰ παραδομένος !

Καλλίτερα νὰ ἤμουν πεθαμένη !

"Αδμητος Τί λές !.. τί λόγια εἶν' αὐτά, 'Αγλαΐα ;..

'Εσύ μιλεῖς γιὰ θάνατο, ποῦ ἀκόμα
μπομποῦκι στῇ ζωῇ μόλις ἀνοίγεις ;

'Εσύ, ἡ λάμψις, τὸ φῶς, ἡ ἁρμονία,
ἡ γοητεία κ' ἡ ξεχασιά ποῦ κόσμου ;...

"Ω ! ἔλα ἐδῶ σιμά μου κ' ἄφησέ με
τὴν κόμη σου τὴν πλούσια νὰ χαϊδέψω,
τὴ νέα, τὴ μαλακὴ, τὴ μυρωμένη !...

Μοῦ φαίνεται πῶς ὅταν τὴν ἐγγίζω,
στὰ δάκτυλά μου ἐπάνω μεταδίδεται
ἡ δύναμι τῆς νεότητος !.. "Ω 'Αγλαΐα,
ἔλα σιμά μου ἐδῶ καὶ ἄφησέ με

ἀπὸ τὰ μάγουλά σου, ποῦνε φλόγα,
κ' ὁποῦ ὥστόσο μέσα εἰς τῆς φλέβες
μιὰ ἠλύσια, γλυκεῖα δροσιὰ μοῦ χύνουν,
ναί, ἄφησέ με νὰ ρουφήξω ἀχόρταγα
αὐτὸ τὸ ὑπεράνθρωπὸ σου ἄρωμα !

Ποιό ; πές μου, ποιὸ ἀπὸ τὰ σπάνια ἄνθη
μποροῦσε τάχα νὰ δώσῃ τ' ὄνομά του
σ' αὐτὴ τὴν εὐωδία ; Πές μου, 'Αγλαΐα.

'Αγλαΐα Τῆς ψυχῆς εἶνε τὸ ἄρωμα
"Αδμητος Καὶ τῆς ζωῆς !

(Κάθηνται ἀγκαλιασμένοι εἰς ἓνα διβάνι
καὶ μένουν βυθισμένοι εἰς ἔκστασιν. Τὸ φῶς
τῆς σκηνῆς χλωμιάζει ἔξασφα. "Ακούεται
ἀπὸ μακριὰ ἓνα τρομερὸν, ὑπεράνθρωπον
οὔρλιασμα. 'Ο "Αδμητος ἀνασκιρτᾷ καὶ ση-
κόνεται ὄρθιος μὲ ταραχήν.)
"Α !.. τί φωνὴ εἶν' αὐτή ;..

'Αγλαΐα Καὶ τί σὲ μέλει ;
Μεῖνε σιμά μου ! μὴ μ' ἀφήσης ! μεῖνε !

"Αδμητος Μιὰ τέτοια πένθιμη κραυγὴ ποτέ μου
δὲν ἔχω ἀκούσει !.. Κ' ἓνα πάγο αἰσθάνομαι
νὰ τρέξῃ στὸ κορμί μου !.

("Ακούεται πάλιν ἡ κραυγὴ. 'Η ἡμέρα
σκοτεινιάζει ὑπὸ τὸ πελιδνὸν φῶς τῆς ἡλια-
κῆς ἐκλείψεως. Τὸ οὔρλιασμα ἀντηχεῖ
πάλιν.)

Τί φορικώδης !..

τί τρομερὴ κραυγὴ !..

'Αγλαΐα (Τρομαγμένη) "Αδμητε !.. "Αδμητε !..
μὴ μ' ἀφήσης !..

"Αδμητος Φωνὴ δὲν εἶν' ἀνθρώπου,
μὰ οὔτε θεριοῦ δὲν εἶνε ! Κύνταξε τὸ φῶς,

ποῦ σκοτωμένο, ματωμένο, χύνεται
 στὸν οὐρανό !.. Ὁ ἥλιος ἐσκοτείνιασε,
 σὰν νὰ τὸν κρύβῃ ὁ πέπλος τῆς ἐκλείψεως.
 Μιὰ λάμψη χλωμοσιμένη καὶ φανταστικὴ
 κυματίζει ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ δένδρα
 καὶ τὰ ποτάμια...

(Ἀκούεται καὶ ἄλλο οὐρλιασμα ἀσθενέ-
 στερον.)

Νά !.. κι' ἄλλη κραυγὴ !

Ἄ γ λ α ῖ α (Κυττάζει πρὸς τὰ ἔξω.)

Γιὰ δὲς πῶς τρέχουν τρομαγμένοι οἱ
 (φύλακες

κι' ἀπ' τὸ παλάτι φεύγουν !

Ἄ δ μ η τ ο ς

Τί ἐφιάλτης

ἀπὸ τὴν πόλι ἐπάνω στέκει τῶν Φερῶν !..

(Ὁ οὐρανὸς αἰθριάζει πάλιν τὸ φῶς
 γίνεται ζωηρότερον.)

Ἄ γ λ α ῖ α Ἐπέρασε ! Ὁ ἥλιος λάμπει καὶ γελοῦν

κι' ὁ οὐρανὸς, κ' ἡ γῆ, κι' ὁ ἀέρας... Ἄδὲς !..

Ἄ δ μ η τ ο ς Ναί ! μιὰ γλυκεῖα γαλήνη χύνεται παντοῦ.

Ἄ γ λ α ῖ α Κύτταξε !.. Τὰ νερὰ λαμποκοποῦν !..

Ἄ δ μ η τ ο ς Στους κάμπους ξανθοὶ ἀτμοὶ ἀχνίζουν,

(νά !..

Ἄ γ λ α ῖ α Καὶ γαλανοὶ εἰς τὰ βουνὰ ἐπάνω.

Ἄ δ μ η τ ο ς ὦ Θεσσαλία μου ! τί ὠραία εἶσαι !

μὰ τόσο εὐμορφη ποτέ μου δὲν σέ εἶδα,

γιατί μπορῶ τὴν εὐμορφιά σου σήμερα

νὰ κάμω δῶρο στὴν ἀγαπημένη μου.

ὦ δάση ἐσεῖς, κ' ἐσεῖς λειβάδια ἀπέραντα,

πόσο στενά, φτωγά, σῶς βλέπω τώρα !

ἀνθούς ἐσεῖς δὲν ἔχετε περισσίους

τόσους, ὅσους ἐγὼ θὰ ἐπιθυμοῦσα,

γιὰ νὰ πλέξω στεφάνι νὰ στολίσω
 αὐτὸ τὸ ὠραῖο μέτωπο, τὸ νεαρό !
 Ἄ γ λ α ῖ α, Ἄ γ λ α ῖ α ! Ἐσὺ ποῦ ἐφάνης
 μὲ τὴν ἄγουρη ἀκόμη, εὐωδιασμένη
 νειότη σου ἐμπρὸς σ' ἐμέ, ποῦ κουρασμένος
 κοντεύω τώρα στὴν κορφὴ νὰ φθᾶσω
 ποῦ τῆς ζωῆς ἀρχίζει ὁ κατήφορος,
 δὲν μπορεῖς—καὶ ποτέ δὲν θὰ μπορέσης—
 νὰ νοιώσης τί γιὰ μένα εἶσαι σύ !

Ὅταν, ἐδῶ καὶ μῆνες μερικoύς,
 ἤλθες ἐσὺ στὸ σπίτι μου, καὶ ἦσουν
 παιδοῦλα ἀκόμη, σὰν νὰ μοῦ ἐφάνηκε
 πῶς βυθισμένος σ' ἓνα λήθαργο βαθὺ
 τὴ ζῆσί μου ὡς τώρα εἶχα περάσει.

Καὶ μέσ' στὴ τόση καταχνιὰ τῆς λήθης
 ἐπρόβαλες ἐσὺ, γεμάτη λάμψη

καὶ χαρά, κι' ἀρμονία, γεμάτη ἔρωτα,
 ἔρωτα, ναί ! ποῦ ἐγὼ ἕως τότε ἀκόμη

δὲν ἐγνώριζα καὶ ὅταν ἡ ἀδελφὴ σου
 ἢ Ἄ κ η σ τ ι ς μέσα στὴν ἀγκαλιά της

σ' ἔσφιγγε, ἐπάνω στὸ ξανθὸ κεφάλι σου
 ποῦ ἀκτίνες μυστικῆς φεγγοβολοῦσαν,

ὄλοι μου οἱ πόθοι κ' ἡ εὐχὴ μου ὄλες
 θερμὰ συγκεντρωνόντανε μὲ ἀγάπη,

σὰν νὰ ἦσουν κόρη μου ἀγαπημένη.

Καὶ ξέρεις, Ἄ γ λ α ῖ α μου, πῶς ὕστερα,
 μιὰ μέρα, τὸ ξανθὸ σου τὸ κεφάλι

ἀκούμπησε στὸν ὄμῳ μου !..

Ἄ γ λ α ῖ α

ὦ Ἄδμητε,

παιδί ἀνήξερο ἐγὼ ποτέ δὲν ἤμουν
 ἀπ' τὴν πρώτη φορὰ ὅπου σέ εἶδα

ἐννοῶσα πῶς ἡ καθαντὸ γυναικὴ σου

ἤμουν ἐγώ, καὶ πῶς ἀπὸ ἓνα λάθος
 τῆς Εἰμαρμένης ἔτυχε νὰ γείνης
 ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς μου τῆς Ἀλκήστιδος·
 ἴσως μάλιστ' αὐτὸ ἔγειν' ἐπίτηδες,
 γιὰ νὰ μπορῶ κ' ἐγὼ μαζί σου νάμαι.
 Ποτὲ ἐγώ, ποτὲ δὲν ἀντιστάθηκα
 στὸ πεπρωμένο μέσα μου εἶχα νοιώσει
 πῶς μιὰ μέρα θὰ ἤμωνα δική σου.
 Πῶς θὰ γινότανε αὐτὸ, δὲν ἤξευρα,
 κι' ὅταν γιὰ σένα ἦλθεν ἡ στερονὴ στιγμή
 κ' ἔμελλες ν' ἀποθάνης, τότε ἐνόμισα
 πῶς θὰ ἦτον ὁ τάφος ἡ παστὰς
 τοῦ γάμου μας κι' ὁ θάνατος παράνυμφος.
 ...Κι' ὅμως νὰ ζήσωμε ἦτο πεπρωμένον!

Ἄδμητος. Ναι, ναί! νὰ ζήσωμε μαζί, μὰ ὄχι
 κρυμμένοι, φοβισμένοι, ἀλλὰ φανερὰ
 ν' ἀγαπιώμαστε. Τώρα μπορῶ εἰς ὄλους
 τοὺς Θεσσαλοὺς νὰ εἰπῶ: «Κυττάξετέ την!
 » εἶνε ἡ βασιλισσά σας! προσκυνᾶτέ την·
 » δέτε πῶς εἶνε ὠραία! Ὠραιότερη
 » καμμιά θεὰ δὲν εἶνε!» ὦ Ἀγλαΐα,
 χαρὰ μαζί καὶ πόνο νοιώθω μέσα μου
 πλέω στὴν εὐτυχία καὶ βασιανίζομαι,
 γιατί σκέπτομαι πῶς θὰ ἤμπορέσω
 δική μου νάχω τὴν τόση εὐμορφία σου,
 ὅλη δική μου, δλόκληρη! Καμμιά φορὰ
 στὰ χέρια μου μπροστὰ συμμαζευμένη
 μοῦ φαίνεται, ποῦ ἀμέσως θὰ μπορούσα
 μέσα στὰ δύο μου χέρια νὰ τὴν κλείσω,
 ὡσὰν ὠραῖο καρπὸ κι' ἄλλοτε πάλι
 σὰν μακρινὴ μοῦ φαίνεται ὀπτασία,
 σὰν κάτι τι ἄοριστο κι' ἀσύλληπτο,

ὅπως τὸ χρῶμα τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ,
 ὅπως ἐκείνη ἡ γαλανὴ ἀντανάκλασις
 ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση
 τὰ μακρινά, ὅπως ἐπιτάχρωμη ἴρις,
 ἀπὸ ἐκείνες ποῦ ὁ ἥλιος σχηματίζει
 τρομουλιαστὲς εἰς τοὺς ἀτμούς, ποῦ ἐπάνω
 ἀπ' τὰ νερὰ σηκώνονται, Ἀγλαΐα,
 'πὲς μου, 'πὲς μου το ἐσύ, πῶς θὰ μπορέσω
 αὐτὴν τὴν ἀγωνία μου νὰ πραύνω;

Ἀγλαΐα. Φρόνιμος εἶσαι βασιληᾶς, Ἄδμητε, ἀλλὰ
 εἶσαι παιδί! Σ' ἐμένα ἐμπιστεύσου·
 γιὰ δὲς: μ' αὐτὰ τὰ χέρια, ποῦ ἐστὶ
 παιδιακίσια τὰ λές, μ' αὐτὰ ἀγκαλιάζω
 τὸ κεφάλι σου, ὡσὰν παιδιοῦ κεφάλι
 κ' εἰς τὰ στήθη μου ἐδῶ τὸ ξεκουράζω.
 Κλείσε, παιδί, τὰ μάτια σου καὶ διόλου
 μὴ σκέπτεσαι· τὰ δύο σου χεῖλια σίμωσε
 στὰ χεῖλη μου καὶ μέσα στὴν ἀγκάλη
 τοῦ ἔρωτος κοιμήσου κι' ὄνειρεῖσου!

(Τὸν ἀγκαλιάζει. Μένουν καὶ οἱ δύο
 ἀγκαλιασμένοι μερικὰς στιγμὰς καὶ βυθι-
 σμένοι εἰς ἔκστασιν.)

Σκηνή Γ'.

ΟΙ ΑΝΩ, ΗΡΑΚΛΗΣ

(Εισέρχεται αιφνιδίως από την θύραν τῆς εἰσόδου ὁ Ἡρακλῆς κρατῆ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ὀδηγεῖ μίαν γυναῖκα ἐξ ὀλοκλήρου σκεπασμένην μὲ πέπλον. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ βλέπουσα τὴν Ἀγλαΐαν νὰ κρατῆ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς τὸν Ἄδμητον, βγάζει κραυγὴν καὶ πίπτει λιπόθυμος. Ὁ Ἄδμητος καὶ ἡ Ἀγλαΐα ἔντρομοὶ σηκώνονται ὄρθιοι.)

Ἡρακλῆς. Ἄδμητε !.. τί εἶν' αὐτό;.. Δυστυχισμένε!
Ἄδμητος. Ὁ Ἡρακλῆς!.. Πῶς!.. σὺ ἐδῶ;..

(Κατάπληκτος.)

Ἡρακλῆς. Ἐγὼ εἶμαι, ναί,
ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλὰ ἐσὺ ὁ Ἄδμητος

νὰ εἶσαι τάχα, ποῦ ἄφησα ἐδῶ πέρα
νὰ κλαίῃ μὲ μαῦρα δάκρυα ; Τί ψέμμα
στά χεῖλη σου τὰ εἰλικρινῆ ἐκόλλησε ;
Τί προσωπεῖο ὑποκρισίας σιχαμερὸ
τὸ τίμιο σκεπάζει πρόσωπό σου ;...

Πόσο ὅμως, πόσο ἀκόμη θεὸ νὰ κλαύσῃς!...

Ἄδμητος. Ἄκουσέ με, Ἡρακλῆ, δὲν εἶμαι τόσον
ἔνοχος ὅπως νομίζεις· ἄκουσέ με,
γιατὶ κ' ἐσὺ πολὺ καλὰ γνωρίζεις
τὴ δύναμι τὴν τρομερὴ τοῦ ἔρωτος !

Ἡρακλῆς. Καὶ σὺ, Ἀγλαΐα!.. σὺ τὸ ἀγνὸ λουλουδί,
πῶς στὸ βοῦχο σὲ βλέπω κυλισμένο ;

Ἄδμητος. Ἄ!.. σῶπαίνε ! Κανεῖς τὴν Ἀγλαΐα
νὰ ὑβρίσῃ δὲν ἀνέχομαι, κί' ἄς εἶνε
καὶ γυῖός τοῦ Διὸς ἀκόμη !

Ἡρακλῆς. Λοιπὸν τότε
θ' ἀνεχθῆς νὰ σοῦ πῶ ὅτι μοῦ κάνει
ἀμδία νὰ βλέπω τὴ μορφὴ σου !

Ἄδμητος. Τὸν ἔρωτα ποῖός θὰ μπορούσε τάχα
νὰ τὸν κινήσῃ ; Τὴ φορικτὴ του δύναμι
κ' ἐσὺ, Ἡρακλῆ, πολὺ καλὰ γνωρίζεις.

Ἡρακλῆς. Ὅλο νὰ ἔρωτα λὲς καὶ τίποτε ἄλλο
νὰ πῆς δὲν ἔξεοις... ἀναμασσῶς τὰ ἴδια!
Σὺν γυναικοῦλα ἀνόητη κουβεντιάξεις.

Μὲ ἂν ἄλλως ἔρωτας σ' ἐφλόγιζε, γιατί
τότε νὰ ψεύδεσαι ; γιατί νὰ χύνης
ψεύτικα δάκρυα ;

Ἄδμητος. Ὄ! ψεύτικα δὲν ἦσαν!

Ἡρακλῆς. Γιατί ὅταν μὲ γενναιοφροσύνη
ἔδινε ἡ σύζυγός σου τὴ ζωὴ τῆς
γιὰ νὰ σὲ σώσῃ, γιατί πρόθυμος τότε
ἐσὺ τὸ ἐδέχθῃς ; Τότε ἔπρεπε, τότε,

ἀφοῦ προτιήτερα δὲν ἐτολμοῦσες,
 τὸν ἔρωτά σου αὐτὸν νὰ φανερώσῃς
 καὶ τῆ θυσία ν' ἀρνηθῆς !.. Γιὰ πῆς μου,
 αὐτὴ ἢ γυναῖκα ποῦ φιλεῖς μὲ πάθος
 ἐπάνω στῆς Ἀλκήστιδος τὸ φέρετρο,
 τόσο πολὺ κ' αὐτὴ θὰ σ' ἀγαποῦσε,
 ὥστε καὶ τῆ ζωὴ γιὰ σὲ νὰ δώσῃ,
 ὅπως τὴν ἔδωσε γιὰ σὲ ἡ Ἀλκίσις ;

Ἀγλαΐα. Νὰ δώσω τῆ ζωὴ μου ; Χίλιες ἂν εἶχα
 ζωὲς θὰ ἔδινα ἐγὼ !... Μὰ δὲν τὸ ἠθέλησε
 αὐτός...

Ἡρακλῆς. Εὐκόλα εἶνε τὰ λόγια !
 Ἀδμητος.

(Ἀρπάζει τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς Ἀγλαΐας
 καὶ τὸ δείχνει στὸν Ἡρακλῆν.)

Τὰ λόγια;... Ἄδές αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι
 στὸ μικρὸ αὐτὸ χέρι... κρύβει ὀπίσω
 ἀπὸ τὴν πέτρα φοβερό, θανάσιμο
 φαρμάκι. Ἄν ἐγὼ ἀπέθνησκα, κ' αὐτὴ
 μαζί μου θὰ κατέβαινε στὰ σκοτεινὰ
 βασίλεια τοῦ Ἄδη !.. Εἶνε μεγάλος
 ὁ ἔρωτάς μας καὶ θερμὸς σὰν φλόγα...
 Συγχώρησέ μας, Ἡρακλῆ !..

Ἀγλαΐα (Ὀυιητική.) Πῶς ! Τί εἶπες ;

Γιὰ ποιὸ λόγο συγχώρησι γυρεύεις,
 Ἀδμητε ; Καὶ ἀπὸ ποιόν ; Τὸ ἔγκλημά μας,
 τὸ πταίσμά μας ποιὸ εἶνε ;

(Πρὸς τὸν Ἡρακλῆν.) Καὶ ὁ θάνατος
 γλυκὺς θὰ ἦτον γιὰ μᾶς σὰν τῆ ζωὴ.
 Ἄλλὰ κάποιος θεὸς ἠθέλησ' ἔτσι,
 σ' ἐμᾶς ν' ἀφήσῃ τῆ ζωὴ, καὶ θάνατο
 στὴν Ἀλκίσι νὰ δώσῃ. Ἦτο γραφτό μας.

γραφτὸ σ' ἐμᾶς τοὺς δυὸ ν' ἀγαπηθοῦμε,
 γραφτὸ καὶ εἰς τὴν Ἀλκίσι νὰ λείψῃ.
 Καὶ τὴν ἐκλάψαμε μὲ πόνο ἀληθινὸ
 ἐγὼ τὴν ἀδελφὴ μου ἔκλαψα, κ' αὐτὸς
 (Δείχνει τὸν Ἀδμητον.)

ἔκλαψε τὴν πιστὴ συντρόφισσά του.
 Ἄλλ' ἂν ἡ ἀντίζηλός μου ἐξηφανίσθη,
 ἂν ἔλειψε τὸ πρόσοκμα, τί πταίμε ;
 Ἄπὸ τὸ φῶς ἔφυγε μιὰ σιὰ
 ἀπ' τὴν κινάρα μιὰ χορδὴ ἀσύμφωνη
 ἔλειψε, καὶ ἡ ἀρμονία τώρα
 δὲν ταράσσεται πειὰ !..

Ἡρακλῆς Ἔτσι νομίζεις ;
 καὶ τὸ πιστεύεις, Ἀγλαΐα ; Κύνταξε
 αὐτὴν ἐδῶ τὴν γυναῖκα ποῦ σᾶς φέρνω
 Ἄδτε την !.. εἶνε ζωντανή !.. Καὶ φορίζατε !

(Ἀφαιρεῖ τὸν πέπλον, ὅπου σκεπάζει τὸ
 πρόσωπον τῆς Ἀλκίστιδος.)

Σκηνή Δ΄.

Ἄ γ λ α ῖ α (Κατάπληκτος) Ἡ Ἄλκηστις!
 Ἄ δ μ η τ ο ς (Ὀμοῖως) Ἡ σύζυγός μου!
 Ἄ γ λ α ῖ α Ζωντανή!
 Ἄ δ μ η τ ο ς Ζωντανή!.. Μὰ πῶς!.. ἕῃ ἀκόμη;..
 Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Ἄπ' τὰ δεσμά
 τοῦ θανάτου τὴν ἔλυσα.
 Ἄ δ μ η τ ο ς Ἐσὺ!.. Πῶς;
 Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Ἐγὼ ναί. Μὲ τὸν θάνατον ἐπάλαιψα.
 Ἄ δ μ η τ ο ς Ἐπάλαιψες;
 Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Ναί, κ' ἦτανε τὸ πάλαιμα
 φρικτὸ· θάκουσες βέβαια καὶ σὺ
 τὰ φοβερὰ οὐρλιάσματα ποῦ ἔβγαξε
 τὸ τέρας. Νά!.. κύτταξ' ἐδῶ στὸ σῶμά μου
 μένουν μελανιασμένα τὰ σημάδια
 ἀκόμη ἀπ' τὸ θανατερό του πιάσιμο.

Ποτὲ ἀπ' τὸ σῶμά μου δὲν θὰ ἐξαλειφθοῦν.
 κ' ἀπὸ τῆ μολυσμένη ἐπαφή του
 τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ξεπλύνῃ!..
 Ὅμως εὐτυχισμένος ἄς λογιέμαι.
 Εὐγέ μου, ἀφοῦ οἱ τόσοι κόποι μου
 φέρνουν τόση στοὺς φίλους μου χαρά!

Ἄ λ κ η σ τ ι ς (Συνερχομένη βαθμηδόν). Αὐτὸ εἶνε
 [τὸ σπίτι μου;.. ἢ μήπως
 ἡ μαύρη τοῦ Ἄδη εἶνε κατοικία;
 Πουὸς δαίμονας σκληρὸς μὲ βασανίζει!..
 Τὸ σπίτι μου εἶνε! Νά, ἐδῶ ὁ ἄντρας μου!..
 Νά καὶ ἡ ἀδελφή μου! ὦ! ἀλλοίμονό μου!
 Ὅταν ἀπὸ τὸ θάνατο ἐγλύτωσα
 κ' ἐδῶ ἐκίνησα νὰ ἔλθω μὲ καρδιά
 ποῦ ἐσκίρτα ἀπὸ χαρά, μιὰ λάμψη μέσα
 εἰς τὴ ψυχὴ μου, λάμψη χρυσοφώτιστη
 χοροπηδοῦσε, κ' οἱ παλμοὶ ἐκτυποῦσαν
 μὲ θεϊκὴ ἁρμονία, καὶ τὰ πόδια μου
 ἀνάλαφρα δὲν ἀγγίζαν τὸ ἔδαφος.
 Κ' ἔβλεπα μὲ τὸν νοῦ μου τὴ χαρούμενη
 πρώτη συνάντησί μου μὲ τὸν ἄντρα μου
 μὲ τὴ γλυκειά μου ἀδελφή... Ἄχ, ἀλλοί-
 [μονον!

Τώρα τ' ἀγαπημένα αὐτὰ ὀνόματα
 μ' ἀηδία τὸ στόμα μου γεμίζουν
 καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ προφέρω πλέον!..

(Κλαίει)

Γιατί; γιατί;.. Πές μου τί σοῦ φταιξα,
 [Ἄδμητε;
 μὴ σοῦκαμα ποτὲ κακὸ κανένα;
 πές μου το καὶ σὲ συγχωρῶ. Πές μου καὶ σὺ,
 Ἄγλαῖα, τί σοῦ ἔκαμα; ἐγὼ πάντοτε
 δὲν σ' ἀγαποῦσα; ἐσὺ δὲν ἤσουν πάντοτε

ἡ ἀδελφούλα μου ἡ ἀγαπημένη ;...
 Ἄ, ὄχι ! εἰς τὸν Ἄδην θὰ εὐρίσκωμαι !
 ὄνειρον ἦτο μόνον πῶς ξαναζήσα'
 εἰς τῶν σκιῶν ὑπάρχω τὸ βασίλειο,
 μέσα εἰς τοὺς κολασμένους, καὶ ἀρχίζει
 τώρα ἡ καταδίκη μου στὸν Τάρταρο !

Ἡ ρ α κ λ ἦ ς. ὦ ! ἄμποτε νὰ ἦτον ἔτσι, Ἄλκηστι !
 πειὸ εὐτυχισμένη θὰ ἦσουν !...

Ἄ λ κ η σ τ ι ς (Πρὸς τὸν Ἄδμητρον) Μὰ ἀπάντησε !
 ἀπάντησέ μου, πῶς ἀλλάξαν ὅλα
 σὲ μιὰ στιγμή ;.. Ἐγὼ ἐψυχομαχοῦσα,
 ἐσὺ ἐκλαιγες καὶ λόγια τρυφερὰ
 μοῦ ἔλεγες,.. Καὶ τώρα !.. Ἄ ! ὄχι, ὄχι !..
 Τὸ λογικὸ μου χάνεται ! πῶς σιωπᾶς ;
 Ἀπάντησε, Ἀγλαΐα σύ !.. Στὸ πρόσωπο
 γιὰ κύτταξέ με !..

(Πιάνει διὰ τῆς βίας τὸ κεφάλι τῆς Ἀ-
 γλαΐας καὶ προσηλώνει τὰ μάτια τῆς εἰς τὰ
 ἰδικά τῆς. Ἐξαφνα ἀποσύρει τὸ πρόσωπό
 τῆς βιαστικά καὶ ἀφίνει κραυγὴ ἀποστροφῆς
 καὶ φρίκης.)

Ἄ !.. αὐτὸ τὸ βλέμμα !..
 ποτὲ δὲν τὸ εἶδα ἄλλη φορὰ στὰ μάτιά σου,
 ν' ἀστράφτη ἔτσι ψυχρό, φαρμακωμένο
 σὰν τῆς ὀχιάς !.. Τώρα καταλαβαίνω !..
 Τυφλὴ, θεότυφλη ἦμουν ποῦ προτιήτερα
 δὲν τὸ εἶχα νοιώσει ! Ὁ Ἄδμητρος δὲν
 [φταίει,
 ὄχι ! ἐσὺ εἶσαι ἡ φταῖστρα !.. Τὸν ξελόγιασες
 ἐσὺ μὲ τὴ λαγνεῖα σου ! μὲ τὸ δόλωμα
 ἐπιάσθηκε τοῦ νεαροῦ κορμιοῦ σου,
 μὲ τὸ ἄρωμα τῆς νιότης σου τὸν μέθυσες
 σκλάβος σου ἔγινε !.. Ἀλλὰ θὰ ἰδοῦμε τώρα !

Θὰ σοῦ τὸν πάρω, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο
 καὶ τὴν καρδιά σου ἀκόμη νὰ ξεσχίσω,
 παληογυναῖκα ! (Τὴν ἀρπάζει ἀπειλητικῶς)

Ἀ γ λ α ῖ α

Ἄ φησέ με ! σὲ μισῶ !..

Τί θέλεις ἀπὸ μένα ; Ἀπὸ τῆς δυό μας
 ἐσὺ ἦσουν πάντα ἡ ξένη, κ' εἶσαι ἀκόμη
 Καλὰ ἔκαμε ἡ Μοῖρα ποῦ ἀπ' ἐμπρός μου
 σ' ἔβγαλε ! Μὰ κί ἂν αὐτὸς εὐρέθηκε
 ὁ ἦρωας ὁ ἀστόχαστος (Δείχνει τὸν Ἡρακλῆ)
 ποῦ ἠθέλησε

ἀπὸ τὸ πεπρωμένον νὰ σ' ἀρπάξῃ
 κί ἀπὸ τὸν θάνατο, πάλι δικός μου
 ὁ Ἄδμητρος θὰ εἶνε ! Ἐγὼ τοῦ ἀξίζω
 σὰν βραβεῖο . . . Γιὰ πές μου τί προσφέρεις
 ἐσὺ στὸν ἄνδρα ποῦ ἀγαπᾶς ; τὴν κόμη σου
 ποῦνε ξεθωριασμένη, ἢ τὸ στήθος σου
 ποῦ ἐστράγγιξαν ἀχόρταγα τὰ χεῖλη
 τῶν παιδιῶν σου ; ἢ τὰ λόγια σου τὰ γλυκερὰ
 καὶ ἄνοστα ; Μὰ ἐγὼ τοῦ δίνω χεῖλη
 παρθενικά καὶ σῶμα νέο καὶ ἀκμαῖο !
 τοῦ δίνω ἐγὼ τοῦ ἔρωτα τὴ μουσικὴ
 ὀποῦ μεθᾶ, τοῦ δίνω τὴν καρδιά μου
 ποῦν' εἴκοσι χρονῶν. Τὶ φοβερῖζεις
 νὰ μὲ σκοτώσης ;.. Σκότωσέ μεσ' ἐπὶ τὴν καρδιά
 τοῦ Ἄδμητρον, ἂν ἤμπορῆς, τὸν ἔρωτα
 ποῦ ἔχει σ' ἐμέ !. Προσπάθησε καὶ κάμε
 αὐτὴ τὴ δοκιμὴ. Δὲν σὲ φοβᾶμαι !
 Μαζί σου νὰ παλαίωω δὲν ἐπιθυμῶ.
 Μόνην μ' αὐτὸν σ' ἀφίνω, καὶ σὰν ἤμπορῆς,
 πεῖσέ τον' κί ὅταν μάθω πῶς μὲ ἐνίκησες,
 ἔννοια σου, ξέρω ἐγὼ πῶς στή ζωὴ μου
 νὰ δώσω τέλος !.. (Ἐξέρχεται)

Ἄδμητος (Προσπαθεῖ νὰ τὴν συγκρατήσῃ), Ἄ-
[γλαῖα, μείνε!

Ἄλκηστις (Πρὸς τὸν Ἄδμητον) Ἄς τὴν νὰ
[φύγῃ! . . . Σοῦ τὸ διατάσσω!
ἄς τὴν καὶ μείνε ἐσὺ. τὸ θέλω! . . . τὸ ἀπαιτῶ!
Τὴν πρώτη μου ἡμερότητα ἀποροῖπτω
σὰν ἄχρηστο κουρέλι. Τῶρ' ἀπάντησε
δὲν εἶσαι ἐμπρὸς στὴ σύζυγό σου πλέον,
ἀλλὰ στὸ δικαστή σου Ἀπολογήσου!
(Στιγμὴ σιωπῆς).

Σωπαίνεις; . . . Μὰ γιατί! . . . (Ἀλλάζει τὸ
[ῥυθμὸς) Ἄ! εἶπα ψέμματα! . . .

Ἄχι, δὲν σε προστάζω . . . σε ἱκετεύω!
ταπεινὰ σε ἱκετεύω νὰ μιλήσῃς! . . .
Στὴ σύζυγό σου, ὅπου τώρα μόλις
ἐξέφυγε τὰ δίκτυα τοῦ θανάτου
δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῆς, δὲν πρέπει,
[Ἄδμητε,

ὅ,τι παραχωρεῖς στὸν ταπεινότερο
ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους σου! . . . Νά, κύτταξε!
σκύβει καὶ σε παρακαλεῖ ἡ γυναῖκά σου,
τείνει σ' ἐσὲ τὰ χάρια σὰν ζητιάννα
Ἄδμητε, ὦ, ναί! ἔλα στὰ λογικά σου!
συλλογίσου ἐμένα, τὰ παιδιά μου
ποῦ εἶνε παιδιά δικά σου . . .

Ἄδμητος [Ἄ . . . σῶπα! . . .

Ἄλκηστις Τὸν ἔρωτά μας συλλογίσου, Ἄδμητε! . .
Θυμήσου πόσο ἐγὼ σε ἀγάπησα θεομά! . . .
Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ σ' ἐσένα ἐχάρισσα
τὴν παρθενιά μου, πές μου, μ' εἶδες μιά
[στιγμὴ,
νὰ εἶμαι γιὰ σένα ἀδιάφορη, ἀμελής,
νὰ σε ξεχάσω;

Ἄδμητος Ὄχι, ποτέ! . . . τ' ὁμολογῶ.
Ἄλκηστις Μιὰ ἀνταμοιβὴ μικρὴ γι' αὐτὴν τὴν
[πίστι μου

ζητῶ τώρα ἀπὸ σέ· δὲν σοῦ ζητῶ, ὄχι,
τὴν πρώτη ἀγάπη νὰ μοῦ ξαναδώσῃς
τὴν παλῆά, τὴ θερμὴ! Ζητῶ μονάχα
— Ὄχι γιὰ μέ! γιὰ σε καὶ γιὰ τὰ τέκνα
σου —

στὸ σπίτι τὸ δικό της νὰ μὴ φαίνεται
ἢ Ἄλκηστις σὰν ξένη καὶ παρείσακτη.
Ἢ Ἄγλαῖα πρέπει νὰ φύγῃ! . . .

Ἄδμητος ὦ αὐτὸ
μὴ τὸ ζητήσῃς, Ἄλκηστι! . . . Δὲν γίνεται!
! . . . Ὄχι ποτέ!

Ἄλκηστις Ἄδμητε! . . . Ἄδμητε! . . . ἐσὺ εἶσαι
ποῦ μιλάς ἔτσι; ἐσὺ θέλεις νὰ ζῆς
ἀκόμη μέσα εἰς αὐτὸ τὸ αἶσχος,
ὅπου σὲ κάθε μιὰ στιγμὴ ποῦ μένεις
ἀκόμη περισσότερο μολύνεσαι;
Ἄλλοίμονον! σὲ τί βαθμὸ σε ἐμάγαψε
ἐκείνη ἢ σκληρόκαρδη ἀδελφῆ μου!
Μὰ ἰδὲς πῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ μάγευμα τὸ αἰσχρὸ
θελῆσαν νὰ σε σώσουν τώρα οἱ θεοὶ
κ' ἐπέτρεψαν στὸν ἥρωα τὸν Ἡρακλῆ
νὰ καταργήσῃ τοὺς νόμους τοῦ θανάτου.
Ἀπόφυγε τὴν Ἄγλαϊαν, Ἄδμητε
καὶ διώξε τὴν, δυστυχημένε! . .

Ἄδμητος Ναί
δυστυχημένος εἶμαι περισσότερον
ἀπ' ὅ,τι μὲ νομίζεις· ἢ σοῦ φαίνεται
ὅπως καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν σιχαίνομαι
τὸν ἐαυτό μου; ἂν κάποτε τὰ μάτια μου
τύχῃ νὰ προσηλώσω εἰς τὸν καθρέπτη,

Ἄλκηστι, ἂν κάποτε σὲ ἀγάπησα·
 ξεύρω αὐτὸ μόνον, πῶς ἀπ' τὴν αἰώνια
 γλύκα καὶ καλωσύνη σου, καθὼς καὶ ἀπὸ
 τὰ χάρδια ὁποῦ μούκανες, σὺν νὰ ἦμιον
 κανένα ἀπ' τὰ μωρά σου, πρὸ πολλοῦ
 ἤμιον βαρυστοιμένος!.. Καὶ νὰ χάνεται
 ἔβλεπα τὴ ζωὴ μου, ποῦ εἰς τὴν ἀρχὴ
 τῆς νεότητος μου τὴν ἔβλεπα νὰ λάμπη
 φωτεινὴ ἀπὸ τὰ ὄνειρα τῆς δόξης,
 τοῦ ἔρωτος! Τὴν ἔβλεπα νὰ φεύγῃ
 ὀλοένα μέσα στὴ μονοτονία
 τῆ σαχλῆ τοῦ δικτυοῦ, ποῦ δλόγγυρά μου
 ἐπλέκανε τὰ μαλακά σου δάκτυλα.
 Μὰ ἤλθε ἡ Ἄγλαῖα μετ' τὴ μαγαρία της,
 μετ' τὰ ὄνειρα, μετ' τὸ ἄγνωστο μεθύσι
 τῆς ζωῆς...

Ἄλκηστις ὦ, ἀχάριστε! ἀχάριστε!
 τί λές δὲν συλλογίζεσαι;

Ἄδμητος Ἄφησέ με
 ὅλα νὰ σοῦ τὰ 'πῶ, τόσο καὶ τόσο
 ἔπρεπε μὴν ἡμέρα νὰ μιλήσω!

Ἄλκηστις Σώπαινε! ἄλλα μὴν πῆς!.. παρα-
 [φρονεῖς
 τώρα' στὰ λογικά σου ἔλα προτιήτερα.
 Ἄλλα μὴν 'πῆς!..

Ἄδμητος Ὅλα θὰ σοῦ τὰ 'πῶ
 Ἡ Ἄγλαῖα ἤλθε, κ' ἔρωτας τρολλὸς
 ὄλη μου τὴ ψυχὴ τὴν ἐκυροῖεσες
 ξάφνα' κ' ἐκείνη ἐπίσης ἀνάψε
 ἀπὸ τὴν ἴδια φλόγα τῆς ἀγάπης.

Ἄ τέλος πάντων 'κόντευα νὰ φθάσω
 στῶν πόθων μου τὸ ὄνειρευμένο τέρμα!
 Ἦτον ἡ Ἄγλαῖα ἀνθος κλεισμένο,
 ποῦ ἐφύλαγε κρυφὰ τὸ ἄρωμά του
 στὰ φύλλα τὰ κλειστά του, ὅσο ν' ἀνοίξῃ
 μὴν αὐγὴ δροσερὴ καὶ νὰ σκορπίσῃ
 τὴν εὐωδία τριγύρω!.. Ἄλλ' ἀνάμεσα
 εἰς αὐτὸ τὸ ἀνθος καὶ στὸ χέρι μου, ἔστεκες
 ἐσὺ σὰ ζοφερὸ ἐμπόδιο!.. Νὰ μιλήσω
 ἠθέλησες; ἀλήθεια; Ἴδου λοιπὸν
 ποῦ τὸ χέρι μου χώνω δίχως φρίκη,
 δίχως φόβο, στὸ σύμπλεγμα τὸ ἀπαίσιον
 τῶν ἐχιδνῶν, ποῦ μέσα στὴ ψυχὴ μου
 κουλουριάζονται. Πόσες μακρὲς ἡμέρες,
 πόσους μῆνες ἀτέλειωτους ἐλπίσαμε
 κ' οἱ δύο μαζί! Λόγο ποτὲ δὲν εἶπαμε,
 μὰ ἔβλεπε ὁ ἕνας στοῦ ἄλλουνοῦ τὰ μάτια
 τὸν κοινὸ πόθο: στὸ σπῆτι μας νὰ ἐνσκήψῃ
 τοῦ θανάτου τὸ φάντασμα, νὰ πάρῃ
 ἐμᾶς τοὺς δύο, ἢ ἐσένα!

Ἡρακλῆς (Ἀγανακτῶν). Σώπα! Δὲν θέλω
 ἄλλο λόγο νὰ 'πῆς' ἀκουσες;

Ἄλκηστις (Γομῶναι τὸ στήθος της.) Ἄδμητε,
 γιατί δὲν με σκοτώνεις;.. Σκότωσέ με!
 εἶνε καιρὸς ἀκόμα.

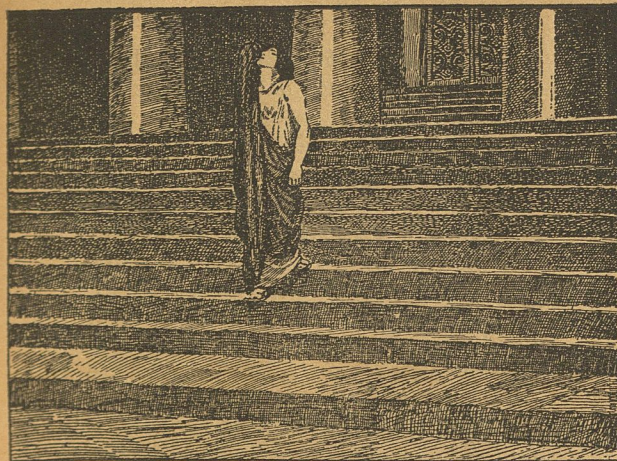
Ἄδμητος Δὲν τὸ ἠθέλησες;
 Δὲν εἶπες νὰ μιλήσω; νὰ ποῦ ἐμίσησα!
 Τοῦ θανάτου τὸ φάντασμα ἐκατέβηκε
 κ' ἔλαβε αὐτὴ ἡ θλιβερὴ ὑπόθεσις
 τὸ τέλος ποῦ τῆς ἔπρεπε. Μὰ ἔφθασε
 κακῆ ὥρα αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἀνδρειωμένος
 (Δείχνει τὸν Ἡρακλῆ)

κι' ὅ,τι ἔκαμε ἡ Μοῖρα, αὐτὸς τὸ χάλασε
καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μᾶς ἐβίβησε
στὴ πρώτη δυστυχία. Κύτταξε, Ἡρακλῆ,
τοὺς καρποὺς τοῦ ὠραίου σου ἀνδραγα-
[θήματος
καὶ καμάρωσε! Τρία δυστυχή πλάσματα
σ' εὐχαριστοῦν!..

Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Λοιπὸν σοῦ ὀρκίζομαι, Ἄδμητε,
πῶς μὲ τόσα θηρία, μὲ τόσα τέρατα
ἐπάλαιπα ὡς τώρα καὶ τὸ στήθος μου
δὲν ἤσθάνθη ποτὲ ἀνατριχίλα!
μὰ ὅταν βλέπω ἐσένα κατὰ πρόσωπο,
ἀπὸ τὴ βδελυγμία ἀνατριχιάζω.
Θὰ μπορούσα ἐγὼ μ' ἓνα μου σφίξιμο
νὰ ζουλήσω καὶ λυῶμα νὰ τῆς κάμω
τῆς πλαδαρῆς σου σάρκα, ποῦ σκεπάζουν
τέτοια ἀνομη καρδιά! Μὰ ἔχε χάρι
ὁποῦ τὴν ἱερὴ φιλοξενία
σέβομαι. Ἔνοια σου ὄμως!.. καὶ ἀνίσως
ἡ ψυχὴ μου δὲν σφάλῃ, ἢ Ἐοιννύες
γοργὰ γιὰ σένα ἐτοιμάζονται. Τράβα!..

Ἄ δ μ η τ ο ς Ποῦ νὰ τραβήξω; Μὲ τὸ κατόρ-
[θωμά σου
ὄλη μου τὴν ζωὴν τὴν ἀναστάτωσες.
Ἄ, Ἡρακλῆ, Ἡρακλῆ!.. ἀνδρειωμένος
εἶσαι πολὺ, μὰ φρόνιμος δὲν εἶσαι!

(Ἐξέρχεται.)

Σκηνὴ Ε'.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Καῦμένη Ἄλκηστις! καῦμένη!..

Ἄ λ κ η σ τ ι ς Τί μπορῶ
τώρα νὰ κάμω ;.. Ποῦ θὰ πάω ;

Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Στὴν Τίρυνθα,
στὸ σπίτι τὸ δικό μου θὰ βροῦν πάντα
βασιλικὴ φιλοξενία ἢ Ἄλκηστις
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς.

Ἄ λ κ η σ τ ι ς Δὲν μπορῶ, Ἡρακλῆ,
αὐτὸ τὸ σπίτι νὰ ἐγκαταλείψω,
ποῦ ἔμεινα πανδρουμένη κ' εὐτυχῆς,

μὰ οὔτε καὶ νὰ μείνω δὲν μπορῶ. Ἡρακλῆ!
ἀχάριστη δὲν εἶμαι, ἀλλὰ σύρε με
φέρε με ὀπίσω καὶ παράδοσέ με
στὸ θάνατο. Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία
ποῦ τόση συμφορὰ καὶ τόσος πόνος
σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι ἔπесе! Καὶ τί εἶμ' ἐγώ;
Μὴ δὲ σκιά, ἓνα φάντασμα! Παράφρων
ἐκεῖνος ποῦ νομίζει πῶς μπορεῖ ποτὲ
νὰ παραβῆ τῆς Μοίρας τὴν ἀπόφασιν!
Ποτὲ κανεὶς δὲν πρέπει ἀπὸ τὸ μνῆμα
νὰ βγάξῃ ἓναν ποῦ ἀπέθανε. Οἱ νεκροὶ
στὸν Ἄδη ἄς μένουν' μὰ ἐδῶ στὴ γῆ ἐτούτη
μόνον οἱ ζωντανοὶ μποροῦν νὰ μένουν.
Πάρε με, Ἡρακλῆ, σὲ ἱκετεύω,
καὶ στῶν νεκρῶν τὴ χώρα ἀπόδοσέ με!

Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Ἄλκηστι, αὐτὸ μὴ τὸ ζητῆς! Μ' ἐμένα
ὄλοι τὰ βάζουν κι' ὄλοι μ' ἐπιπλήττουν,
κι' ὄλοι φωνάζουν πῶς ἐγὼ τοὺς νόμους
τῆς φύσεως παρεβίασα. Τί ἀνόητοι!
Τέτοια ἀξίωσιν δὲν ἔχει ἡ δύναμί μου.
Ἄν κατώρθωσα ὀπίσω νὰ σὲ φέρω
εἰς τὴ ζωὴ, τὸ ἠμπόρεσα, γιὰτὶ ἦτον
ἔτσι γραφτὸ ἀπ' τὴ θέλησιν τῆς Μοίρας
εἰς τὴ ζωὴ ὀπίσω νὰ γυρίσης.
Σὲ περιμένουν τὰ ἔρμα τὰ παιδιὰ σου
ἔσένα, τὴ μητέρα των. Μὴ φοβηθῆς
γι' αὐτὰ, γιὰ τὴν ἀγάπην των. Θὰ τρέξουν
σ' ἔσένα σὰν ξεπαγιασμένοι ναυαγοὶ
εἰς τῆς φωτιᾶς τὴ ζεστασιά. Ἔχε θάρρος!
ζῆσε μὲ γενναιότητα μαζί των!
ζῆσε γιὰ τὸ καθῆκον!...

Ἄλκηστις

Γιὰ τὰ δάκρυα

(Ἡ Ἄλκηστις ἐξέρχεται. Ὅταν ἐξαφαι-
νισθῆ, εἰσέρχεται αἰφνιδίως ὁ Θάνατος. Εἶνε
νέος ὑψηλός, λιπόσαρκος, πελιδνός, στεφα-
νωμένος μὲ μήκωνας καὶ σκεπασμένος μὲ
μαῦρον πέπλον.)

Σκηνή τελευταία.

ΘΑΝΑΤΟΣ καὶ ΗΡΑΚΛΗΣ

Θάνατος Ἄνδρειωμένε νικητή μου, χαῖρε,
 γυιὲ τοῦ Διὸς γενναῖε !.. Δὲν μοῦ λέγεις,
 ἀπ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμα ποῦ ἔκαμες
 εἰς' εὐχαριστημένους ;

Ἡρακλῆς Τέρας πονηρόν,
 μὴ μὲ χλευάζῃς, σῶπαινε !.. Ἄκομη
 θαρρῶ πῶς τὰ πλευρὰ θά σοῦ πονᾶνε
 ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμά μου !

Θάνατος Ἴγνη διόλου δὲν ἔμειναν ἐπάνω μου.
 Ἐγὼ ὅμως βλέπω στὸ δικό σου σῶμα
 τὰ μελανὰ σημάδια τοῦ δικοῦ μου
 ἀγκαλιάσματος !

Ἡρακλῆς Εἶνε γερὰ ἀκόμη
 τὰ χέρια μου· βουβάσου, γιατί ἀλλοιώτικα
 χειρότερα θὰ πάθῃς !

Θάνατος Μπᾶ !. μὴ θέλεις
 νὰ σκοτώσης τὸν θάνατο ;

Ἡρακλῆς Ἄφησέ με
 στὴ φούρκα μου, σοῦ λέγω !..

Θάνατος Γιὰ πές μου ἐσύ,
 θριαμβευτὴ ἀπαράμιλλε, γιατί δὲν πᾶς
 ἐκεῖ στὸ θάλαμο τῆς Ἀγλαίας,
 νὰ πνίξῃς μέσα στὴν τρικυμισμένη
 τὴν καρδιά της τὸ πάθος τὸ νεανικόν ;
 Τὸν Ἄδμητον γιατί δὲν τὸν ἀρπάζεις ;
 νὰ σβύσης μεσ' στὸ στήθος του τὴ φλόγα
 τὴν ἄγρια, ποῦ ἀκόλαστη φλογίζει
 τὰ χρόνια του τὰ μαραμμένα ; Καὶ γιατί
 στὴ ψυχὴ μέσα τῆς γλυκειᾶς Ἀλκίτιδος
 — ποῦ εἶνε πράγμα τόσο εὐκόλο — δὲν
 [σβύνεις

τὴν φωτίτσα, ποῦ μένει τόσο ἀδύνατη,
 ποῦ μόλις φέγγει θολή, σὰν ἀπὸ πίσω
 ἀπὸ ἀλάστρο, κι' ὅμως ἀντέχει ἀκόμη
 στοῦ θανάτου τὸν κτύπο καὶ τὸν κτύπο
 τῆς ζωῆς ;...

Ἡ ρ α κ λ ῆ ς Αἴ! πάψε!. Μὴ μὲ φοουκίζης, σοῦ
εἶπα!

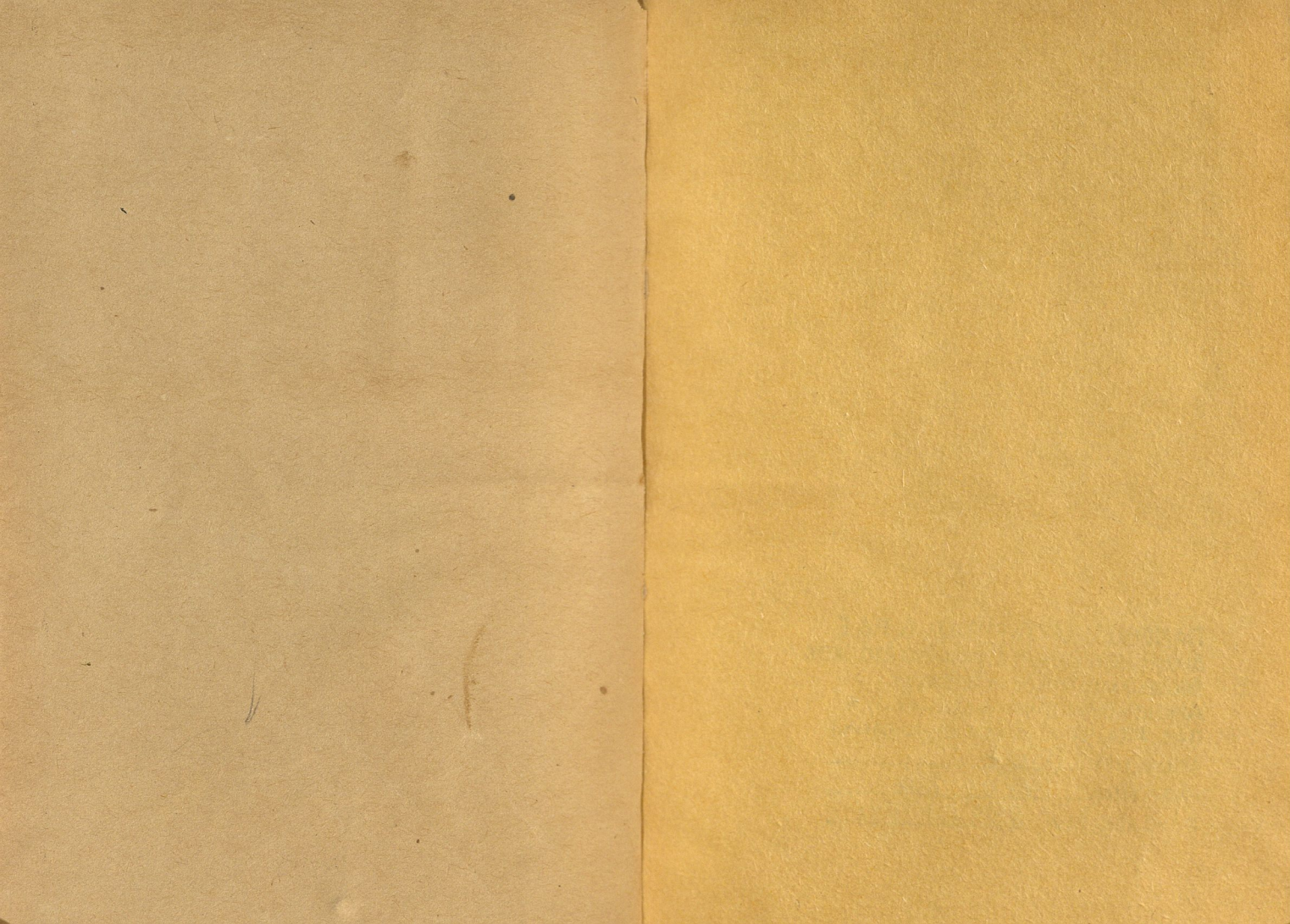
Τίποτε πλέον δὲν δύναμαι. Ἐσένα,
τὸν Θάνατον, νὰ σὲ νικήσω ἠμπόρεσα·
ἀλλὰ τὸν ἔρωτα ποῖός τάχα, ποῖός μοι πορεῖ
νὰ τὸν νικήσῃ;

Θάνατος Ἐγὼ θὲ νὰ μπωρέσω.

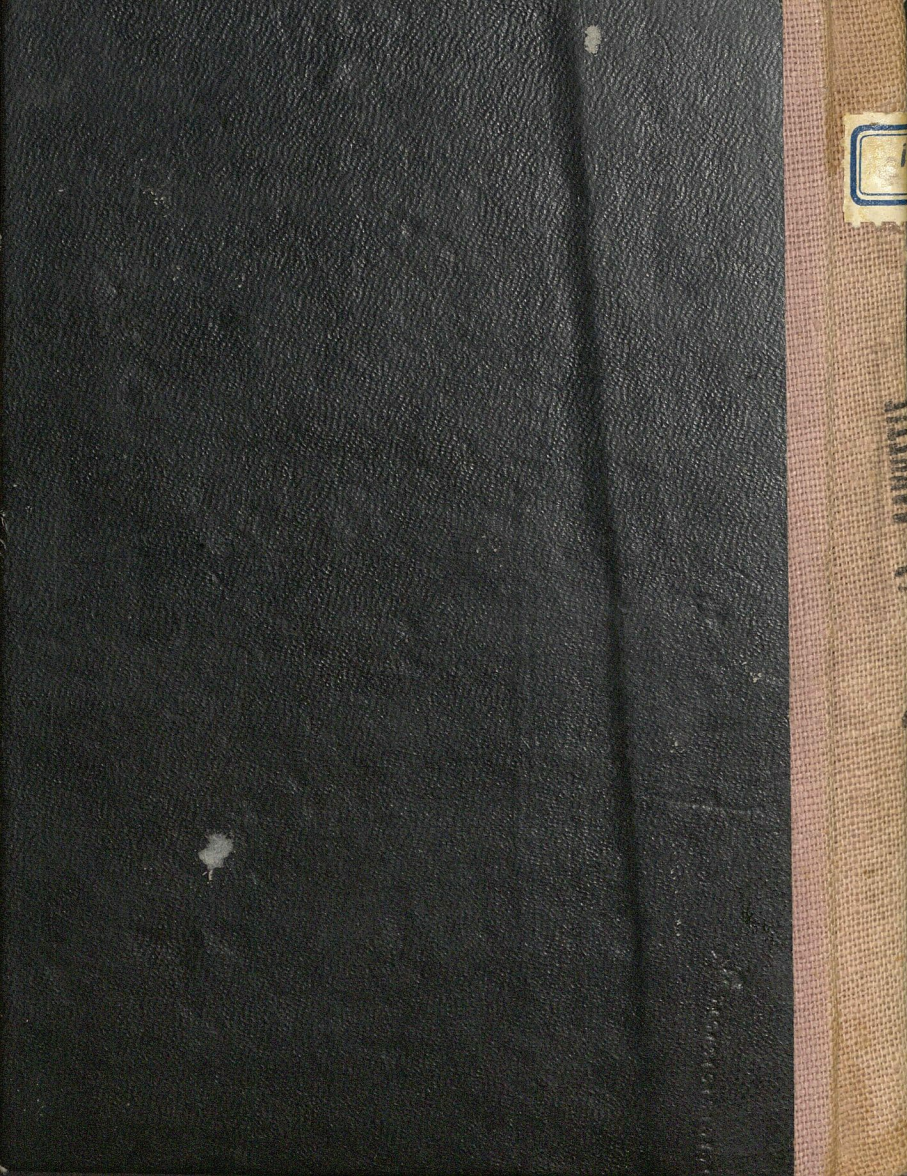
(Εἰσέρχεται εἰς τὸν θάλαμον τῆς Ἀγλαίας.
Πίπτει ἡ ἀβλαία.)

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ - Π.Τ.Δ.Ε
ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΗ ΣΚΟΠΕΣ-ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΑΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ (Δ.Β.Ε.Σ.Μ.Υ.)
ΑΡΧΕΙΟ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ &
ΠΑΙΔ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ (Α.-Β.Α.Κ.Η.)
ΑΡΙΘΜ. ΕΙΣΑΓ. ...3507.....
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓ. ...14-03-2011.....
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘ. DEW. ...889.01.ΕΥΡ.....

1

UNIVERSITY OF TORONTO

LIBRARY

1971